

Pers en Voorlichting

Hof van Justitie van de Europese Unie
PERSCOMMUNIQUÉ nr. 87/21
Luxemburg, 20 mei 2021

Arrest in zaak C-8/20
L. R./Bundesrepublik Deutschland

Een verzoek om internationale bescherming kan niet worden afgewezen wegens de niet-ontvankelijkheid ervan omdat een vorig asielverzoek van dezelfde persoon door Noorwegen is afgewezen

Dit derde land kan immers niet worden gelijkgesteld met een lidstaat, ook al neemt het gedeeltelijk deel aan het gemeenschappelijk Europees asielstelsel

In 2008 had L.R., een Iraans staatsburger, asiel aangevraagd in Noorwegen. Zijn verzoek werd afgewezen en hij werd overgedragen aan de Iraanse autoriteiten. In 2014 heeft L.R. een nieuw verzoek ingediend in Duitsland. Aangezien de Dublin-III-verordening¹ voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming ook wordt toegepast door Noorwegen², hebben de Duitse autoriteiten contact opgenomen met de autoriteiten van dit land en hun gevraagd om L.R. over te nemen. De Noorse autoriteiten hebben dit echter geweigerd, omdat zij van mening waren dat Noorwegen volgens de Dublin-III-verordening niet langer verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn verzoek³. Vervolgens hebben de Duitse autoriteiten de asielaanvraag van L.R. niet-ontvankelijk verklaard omdat het om een „tweede verzoek” ging en niet was voldaan aan de voorwaarden om in een dergelijk geval een nieuwe asielprocedure in te kunnen leiden. L.R. heeft daarop beroep ingesteld bij het Schleswig-Holsteinische Verwaltungsgericht (bestuursrechter in eerste aanleg Sleeswijk-Holstein, Duitsland).

In dit verband heeft deze rechter het Hof verzocht om toelichting te geven bij het begrip „volgend verzoek” zoals gedefinieerd in richtlijn 2013/32⁴. De lidstaten kunnen een volgend verzoek namelijk als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer daarin geen nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn gekomen.⁵

Volgens de bestuursrechter van Sleeswijk-Holstein blijkt uit de procedurerichtlijn weliswaar dat een verzoek om internationale bescherming niet als een „volgend verzoek” kan worden aangemerkt wanneer de eerste procedure die tot een afwijzing heeft geleid, niet in een andere lidstaat van de Unie, maar in een derde land heeft plaatsgevonden, maar moet deze richtlijn ruimer worden uitgelegd, aangezien Noorwegen op grond van de Overeenkomst tussen de Unie, IJsland en Noorwegen deelneemt aan het gemeenschappelijk Europees asielbeleid, zodat de lidstaten niet verplicht zijn om in een situatie als de onderhavige een volledige, eerste asielprocedure te voeren.

¹ Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180, blz. 31; hierna: „Dublin-III-verordening”).

² Op grond van de Overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap, de Republiek IJsland en het Koninkrijk Noorwegen betreffende de criteria en de mechanismen voor de vaststelling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat in een lidstaat, in IJsland of in Noorwegen wordt ingediend – Verklaringen (PB 2001, L 93, blz. 40; hierna: „Overeenkomst tussen de Unie, IJsland en Noorwegen”).

³ Zie artikel 19, lid 3, van de Dublin-III-verordening.

⁴ Artikel 2, onder q), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60; hierna: „procedurerichtlijn”).

⁵ Zie artikel 33, lid 2, onder d), van de procedurerichtlijn.

In zijn arrest van vandaag is het Hof het niet met deze analyse eens en oordeelt het dat het Unierecht⁶ zich verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat de betrokkene een vorig verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus heeft ingediend in een derde land dat de Dublin-III-verordening uitvoert krachtens de Overeenkomst tussen de Unie, IJsland en Noorwegen en dit verzoek is afgewezen.

Beoordeling door het Hof

Het Hof herinnert eraan dat het begrip „volgend verzoek” in de procedurerichtlijn wordt gedefinieerd als een „later verzoek om internationale bescherming dat wordt gedaan nadat een definitieve beslissing over een vorig verzoek is genomen”⁷. Uit deze richtlijn volgt duidelijk⁸ dat een verzoek dat is gericht tot een derde land niet kan worden opgevat als een „verzoek om internationale bescherming” en dat een beslissing van een derde land niet onder de definitie van „definitieve beslissing” kan vallen. Dat een verzoek tot toekenning van de vluchtelingenstatus bij een eerdere beslissing is afgewezen kan dan ook geen grond vormen om een verzoek om internationale bescherming dat door de betrokkene bij een lidstaat is ingediend nadat die eerdere beslissing is vastgesteld, aan te merken als een „volgend verzoek”.

Het Hof voegt hieraan toe dat de Overeenkomst tussen de Unie, IJsland en Noorwegen die vaststelling onverlet laat. Het is juist dat Noorwegen krachtens deze overeenkomst sommige bepalingen van de Dublin-III-verordening uitvoert, maar dit ligt anders voor de bepalingen van richtlijn 2011/95⁹ en van de procedurerichtlijn. Aldus kan in een situatie als de onderhavige een lidstaat waarbij de betrokkene een later verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, in voorkomend geval Noorwegen verzoeken om de betrokkene terug te nemen. Wanneer die terugname niet mogelijk is of niet plaatsvindt, kan de betrokken lidstaat er echter niet van uitgaan dat het latere verzoek een „volgend verzoek” is en dus in voorkomend geval niet-ontvankelijk kan worden verklaard. Zelfs indien het Noorse asielstelsel asielzoekers een niveau van bescherming zou bieden dat gelijkwaardig is aan dat van het Unierecht, dan nog zou dit gegeven niet tot een andere conclusie kunnen leiden. Ten eerste blijkt namelijk duidelijk uit de bewoordingen van de procedurerichtlijn dat bij de huidige stand van zaken een derde land voor de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond in kwestie niet kan worden gelijkgesteld met een lidstaat. Ten tweede mag een dergelijke gelijkstelling niet afhangen van een beoordeling van het concrete niveau van bescherming dat asielzoekers in het betrokken derde land genieten, aangezien op die manier de rechtszekerheid zou worden ondermijnd.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

⁶ Meer bepaald artikel 33, lid 2, onder d), van de procedurerichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, onder q), ervan.

⁷ Artikel 2, onder q), van de procedurerichtlijn.

⁸ Artikel 2, onder b) en e) van de procedurerichtlijn.

⁹ Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (PB 2011, L 337, blz. 9).